

Той взе останалата частъ отъ клончето, отрѣза едно малко парченце и върза на двата му края по единъ дълъгъ канапъ. После на сила вкара клечката въ устата на котарака и викна:

— Пущай го!

Котаракътъ заскача и напъна напредъ. Батъо се смѣеше съ цѣло гърло и го възпираше, а азъ изтичахъ напредъ да видя, какъ изглежда отъ далече.

— Чудно, какъ хората не сж се сѣтили да впрѣгатъ котки! — викаше братъ ми и се превиваше отъ смѣхъ. — Че нѣкжде впрѣгатъ кучета съмъ чель, но за кот. . . .

Той не довърши и остана съ зѣпнали уста. Котаракътъ бѣше прегризалъ единия канапъ на юздата и съ нѣколко скока се намѣри чакъ при хамбаритѣ. Бързо се покатери по тѣхъ и помжчи да се намърда подъ стрѣхата, но мѣстото се оказа тѣсно, та той се повърна, скочи на двора и удари къмъ кжщи. Съ два скока изкачи стълбата, поспрѣ се за мигъ на одърчето и отъ тамъ скочи на отворения прозорецъ на гостната стая. Докато дойде тукъ, ние съ батя се превивахме отъ смѣхъ, но изведнажъ смѣхътъ замръзна на устата ни. Яйцата бѣха на масата до прозореца. И — докато съобразявахме, какво да сторимъ, котаракътъ направи пакостъта. Чу се шумъ, тичане, викотъ и майка ни изскочи на прозореца съ разпънато отъ гнѣвъ лице. Батъо, както винаги, на време офейка, тъй че боя отнесохъ азъ. Разбира се, и на братъ ми не се размина. Вечеръта тате се позанима съ него въ другата стая. И трѣбва добре да се бѣше позанималъ, защото презъ нощъта батъо често се стрѣскаше въ съня си и скимтѣше.

Тѣй мина тоя паметенъ Великъ четвъртъкъ, въ който батъо научи, защо хората не впрѣгатъ коткитѣ, а азъ — че на тоя день, вмѣсто великденски яйца, могатъ да бждатъ начервени моитѣ бузи и. . . другитѣ ми части.

Въ края на краищата, като се не смѣта боя, ние спечелихме отъ всичко това. Съ счупенитѣ яйца майка ни направи толкова много кораби, че ги ядохме чакъ до Петдесятница.

Тая година мама боядиса яйцата на Великия петѣкъ, безъ наша помощъ, разбира се.

Е. Кювлиевъ.

